

on, der eventuelt kan overlade opgaven til private organisationer, og der skal endvidere være muligheder for at pålægge en vis brugerbetaling.

Spørgsmålet om indførelse af yderligere parrådgivning ud over de eksisterende tilbud har løbende været drøftet her i Folketinget. Det har i den forbindelse været diskuteret, om det offentlige skal tilbyde frivillig ægteskabs- og skilsmisserådgivning, f.eks. ved at finansiere allerede eksisterende private organisationers tilbud om sådan rådgivning eller ved at lade amterne eller statsamtterne varetage denne rådgivning.

Jeg tror, at alle kan have sympati for det overordnede formål med en eventuel rådgivning, nemlig at de samlivsproblemer, som en hel del par før eller siden kommer ud for, kan blive løst, så samlivet kan fortsætte, fordi det normalt vil være det bedste for parterne og for deres eventuelle børn. Grundlæggende er det imidlertid regeringens holdning, at spørgsmålet om, hvordan man vil leve sit liv, er en privatsag. Det er således den enkeltes egen afgørelse, om man vil leve i ægteskab eller i et parforhold, og om man vil blive i det eller mener, det er bedst at gå fra hinanden.

Det er vigtigt at holde fast i dette klare udgangspunkt og som følge heraf fastholde, at det generelt set ikke kan være en offentlig opgave at sørge for parrådgivning. Derimod er det vores opgave at sørge for, at der fastsættes hensigtsmæssige regler om behandlingen af separations- og skilsmissesager, og at der i disse situationer ydes den nødvendige rådgivning, ikke mindst for at opnå forståelse mellem forældrene om børnenes forhold.

Det er vigtigt, at det offentlige bistår med at finde frem til fornuftige løsninger og forhindre de ulykkelige tilfælde, hvor børnene ved skilsmissen bliver kastebold mellem forældrene. Jeg vil i den forbindelse fremhæve, som det også er påpeget i forslaget, at der allerede i dag eksisterer en lang række muligheder for at ikke alene ægtepar, men også papirløst samlevende, kan få rådgivning med henblik på løsning af samlivsproblemer.

For det første er der bestemmelsen i ægteskabslovens § 43, stk. 1, hvorefter der er mulighed for at modtage hjælp og rådgivning ved henvendelse til en præst. Derudover er der den helt generelle bestemmelse i § 3 i lov om social service, der indebærer, at enhver har ret til at få gratis rådgivning i sin kommune, så der er altså efter denne bestemmelse allerede mulighed for,

at par med samlivsproblemer kan få hjælp til løsning af deres vanskeligheder. Hertil kommer muligheden for at rette henvendelse til en praktiserende psykolog eller andre, herunder foreninger og selvejende institutioner, der tilbyder rådgivning eller terapi.

Kl. 17.25

For så vidt angår de tilfælde, hvor et par går fra hinanden, er regeringen meget enig i, at der først og fremmest må fokuseres på børnenes ve og vel, og med tilbuddene om bl.a. børnesagkyndig rådgivning tror jeg, vi er nået langt på dette punkt.

Beslutningsforslaget pålægger endvidere regeringen at tage initiativ til forskning i, hvilke menneskelige og samfundsmæssige konsekvenser skilsmisser har for samfundet. Det fremgår, at forslagsstillerne lægger særlig vægt på, at forskningen specielt undersøger skilsmissernes menneskelige konsekvenser for børnene.

Ud over de undersøgelser, der omtales i beslutningsforslaget, har Socialforskningsinstituttet netop offentliggjort en undersøgelse om samvær og børns trivsel, der viser, at det store flertal af danske skilsmissebørn trives rigtig godt, og at samværet og det fortsatte forældreskab i langt de fleste tilfælde fungerer på en måde, som både børn og forældre er tilfredse med. Undersøgelsen baserer sig primært på Socialforskningsinstituttets børneforløbsundersøgelse, der omfatter 5.000 børn, som blev født i 1995.

Sammenfattende er det regeringens opfattelse, at der allerede i dag eksisterer gode muligheder for at få hjælp og rådgivning ved samlivsproblemer, ligesom konsekvensen af skilsmisser, især med fokus på børnene, hyppigt har været genstand for forskning. Derfor mener vi ikke, at der skal indføres nye og omkostningskrævende tiltag på disse områder, og regeringen kan derfor ikke støtte Kristendemokraternes beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

I første omgang: Tak for besvarelsen.

Jeg kunne godt tænke mig at angribe det hovedsynspunkt, som ministeren anlagde i sin indledning, hvor ministeren sagde, at hvordan man vil leve sit liv, er en privatsag. Det er det selvfølgelig også efter Kristendemokraternes opfattelse. Men så siger ministeren, at når forældre bliver skilt, er det alligevel vigtigt, at samfundet træder til og sikrer fornuftige løsninger, bl.a. for at børnene ikke skal blive kastebolde.